

A kispiaci diákok Kocsordi Nagy Bélával köszöntötték az ünnepet

– Erdélyi íróvendége volt a horgosi Kárász Karolina Általános Iskola kispiaci tagozatának –

A magyar forradalom és szabadságharc hőseire emlékeztek pénteken délelőtt a kispiaci általános iskolában. A zsúfolásig telt előcsarnokban megtartott esemény vendége, **Kocsordi Nagy Béla** erdélyi író azokról a forradalmárokról mesélt a diákoknak, akik név szerint soha sem kerültek a köztudatba, de a történelemkönyvekbe sem.

Kocsordi Nagy Bélának, irodalmi és helytörténeti kapcsolatai, meg persze **Kovács Mária** nyugalmazott kispiaci pedagógus és néprajzkutató révén ez volt a harmadik találkozása a kispiaciakkal. Saját bevallása szerint már úgy érzi itt magát, mintha haza jönne. *Tollforgácsok* című verseskötetét, amelyben mintegy kétszáz versét tárja az olvasó elé, már korábban megismerhették a kispiaciak. Helytörténetként kezdett érdeklődni kedvenc területe, Magyarország 19. századi történelme iránt.

– Az Érmellékről származom, ennek hollétéhez talán Ady szülőhelye, Érdmindszent szolgálhat támpontul. Írással, költéssel csak alig három esztendeje foglalkozom. Műszaki ember lennék, de belekóstoltam az irodalomba és úgy éreztem, itt van az, amit szeretnék, és az is, hogy jó lenne valamit magam után hagyni. Így kezdtem el foglalkozni egyféle civil krónikásként azokkal, akikért nem nagyon szól a harang, akik a Forradalom és Szabadságharc színpadának legfeljebb 3., 4. sorában voltak, pedig nélkülük nem lett volna az, ami volt. Egy kis publicisztikával kezdtem, aztán megszülettek a versek. Ahogy mondani szoktam, eddig négy és fél kötetem jelent meg, mert az egyik, az a bizonyos fél csak egy antológia, amiben én is szerepelek, és ami értelemszerűen nem az én munkám. Azután van két verseskötetem, a *Tollforgácsok*, továbbá a *Pupák úr igaz meséi* és a *Hulló falevelek című*, főleg prózai összeállítás. Most már a versek állnak hozzám közelebb, de persze a krónikaírástól sem szeretnék elszakadni. Dolgozok két könyvön, ami, ha a Jó Isten is úgy akarja, őszre kiadásra kerül – mesélte magáról Kocsordi Nagy Béla.

Hogy miért Kocsordi az előneve, azt is elárulta. Szülei a magyarországi Kocsordról kerültek az érmelléki Élesdre, ahol az író a máig napig is él. Mivel van még egy Nagy Béla nevezetű, ismert íróember Nagyváradon, nem messze Élesdtől, ezért a megkülönböztetés okán és az óhatatlan kellemetlenségek elkerülése végett (mert olyan is volt a múltban), neve elé tette a Kocsordit is.

A kispiaciak ismerik Kocsordi Nagy Béla pupákuras könyvét és a *Tollforgácsok* első kötetét is, a másodikra már negyvenen jegyezték elő a faluból. Pénteken egy újabb oldaláról ismerhették meg a kispaciaci kedves vendégüket, hiszen részleteiben, névvel, rövid életrajzzal mutatta be nekik azokat a szürke eminenciásoknak is nevezhető szabadságharcosokat, akikről eddig szinte senki nem tudott semmit.

Az eseményen a diákok is közreműködtek, végül pedig együtt mondták el a Nemzeti dal szövegét, ezzel is nyomatékosítva az 1848/49-es magyar forradalom és szabadságharc hősei iránti tiszteletüket.

Bödő Sándor